

Vyvěšeno dne: 11. 2. 2022

Svěšeno dne: 25. 2. 2022

Jarmila Kožnarová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složené z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Zdeněk Pilecký**, bytem Buš 8, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti odpůrci: **obec Rybníky**, se sídlem Rybníky 32, Rybníky (okres Příbram), zast. JUDr. Martinem Supem, Ph.D., advokátem, se sídlem Tikovská 14, Praha 20, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** I) Jitka Zahoutová, bytem Rybníky 49, Rybníky (okres Příbram), II) Jiří Koukl, bytem Rybníky 31, Rybníky (okres Příbram), III) Jiří Vlček, bytem Dolnoměcholupská 107, Praha 10, IV) Ing. Tomáš Dušánek, bytem Rybníky 106, Rybníky (okres Příbram), v řízení o kasačních stížnostech navrhovatele a odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2020, č. j. 55 A 53/2019 - 110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost odpůrce **se zamítá**.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2020, č. j. 55 A 53/2019 – 110, **se ruší**.
- III. Opatření obecné povahy č. 1/2018 – územní plán Rybníky – vydané usnesením Zastupitelstva obce Rybníky ze dne 4. 10. 2018, č. 3/7/2018, **se dnem právní moci tohoto rozsudku zrušuje** v rozsahu pozemku p. č. 46/24 a pozemku p. č. 67/1 v katastrálním území Rybníky.
- IV. Odpůrce **je povinen** uhradit navrhovateli náhradu nákladů soudních řízení k rukám právního zástupce navrhovatele Mgr. Jiřího Kokeše ve výši 20 200 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel se návrhem podaným u Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“) domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 1/2018 – územního plánu Rybníky – vydaného usnesením Zastupitelstva obce Rybníky ze dne 4. 10. 2018, č. 3/7/2018 (dále jen „územní plán“). Dle navrhovatele regulace plochy na pozemcích p. č. 67/1 a 46/24 v katastrálním území Rybníky,

kteří jsou v jeho vlastnictví, byla bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění změněna ze zastavitelné plochy (plochy výroby a skladování – výroba průmyslová) na zemědělskou plochu.

[2] Navrhovatel v návrhu především namítal, že v územním plánu není dostatečně odůvodněno, proč došlo ke změně regulace pozemků; z katastrální mapy a ze skutečného stavu v okolí pozemků navrhovatele je zřejmé, že pozemky jsou úzce spojeny s provozem výroby a skladů nacházejících se na pozemcích p. č. 46/23, 46/28 a 195, na nichž probíhá výrobní a skladovací činnost v souladu s předchozím územním plánem; není respektován faktický způsob využívání pozemků, který byl povolen. Navrhovatel nabyl vlastnické právo k pozemkům v roce 2011 a 2012, od té doby - i v minulosti, zde docházelo k průmyslové výrobě a skladování v souladu se zákonem, konstantní praxí odpůrkyně a územním plánem. Pozemky navrhovatele s okolními pozemky tvoří souvislý průmyslový celek, jenž nemůže při rozdělení plnit svůj účel; nyní se na pozemcích nachází zámková dlažba, jsou zaplněny skladovaným zbožím, plocha tudíž nemůže být využívána jako zemědělská půda. Zejména pozemek p. č. 195, na němž se nachází víceúčelová stavba č. p. 82, nemůže být řádně užíván ke svému účelu bez pozemků navrhovatele, neboť jsou spjaty s funkcí víceúčelových staveb umístěných na okolních pozemcích a také s průmyslovou halou v části pozemku p. č. 46/23. V důsledku změny ve využití pozemků navrhovatele ztratily tyto zastavěné pozemky jakoukoliv hodnotu.

[3] Krajský soud shledal návrh na zrušení opatření obecné povahy částečně důvodným, zrušil opatření obecné povahy podle § 101d odst. 2 věty první s. ř. s. v rozsahu pozemku p. č. 46/24 v katastrálním území Rybníky. Ve zbývající části pak soud návrh důvodným neshledal, a proto jej v souladu s § 101d odst. 2 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[4] **Krajský soud** vycházel z následujících skutečností obsažených ve spise a zjištěných v rámci provedeného dokazování.

[5] Usnesením Zastupitelstva obce Rybníky ze dne 6. 6. 2011 bylo rozhodnuto o pořízení nového územního plánu a zadání jeho vypracování Městskému úřadu Dobříš (dále také jen „pořizovatel“); dne 27. 2. 2012 usnesením schválilo zastupitelstvo zadání územního plánu.

[6] Zpracovatel územního plánu vyhotovil návrh územního plánu z ledna 2013, který byl určen ke společnému jednání dle § 50 stavebního zákona. Z hlavního výkresu grafické části tohoto návrhu se podává, že pozemky navrhovatele byly zahrnuty mezi zastavitelné plochy a označeny jako plocha VN1 – plochy výroby a skladování – výroba nerušící. K tomu komplexní zdůvodnění přijatého řešení uvádí, že při západním okraji obce je vymezena ve vazbě na stávající areál výroby nerušící rozvojová lokalita pro výrobu nerušící, obchod a služby (lokalita VN1). Návrh územního plánu z ledna 2013 byl projednán s dotčenými orgány a zveřejněn, přičemž veřejnost byla poučena o právu podat připomínky, několik desítek občanů obce podalo shodnou připomínku, kterou brojili proti záměru vymezit nové plochy pro průmyslovou výrobu, neboť výstavba dalších průmyslových areálů by zásadním způsobem negativně ovlivnila kvalitu života občanů a jejich zdraví. Výslovně vyjádřili nesouhlas s ponecháním lokalit označených VP1, VN1, VN2 a VN3 v územním plánu.

[7] V březnu 2016 byl zpracován nový návrh územního plánu, a to pro společné jednání dle § 50 stavebního zákona. Z hlavního výkresu grafické části se podává, že pozemky navrhovatele byly zahrnuty mezi zemědělské plochy. Návrh územního plánu přijaté řešení odůvodňuje tím, že územní plán navrhuje doplnění stávajících proluk novou výstavbou a pokračování v již započatém rozvoji, což se týká severní a východní části obce. Jedná se výhradně o rozvoj lokalit pro výstavbu rodinných domů. V případě lokality BV1 se jedná o postupnou transformaci bývalého zemědělského areálu, jehož součástí bude kromě bydlení v rodinných domech i jistý

pokračování

podíl výroby nerušící, obchodu a služeb. Nezastavěné území je tvořeno přírodními plochami, jejichž jedinečný krajinný ráz bude jednoznačně respektován. V nezastavěném území nebudou zakládány nové rozvojové lokality, nebude ani zvětšován rozsah stávajících samot. Nové stavby dopravní a technické infrastruktury nesmí narušit stávající charakter tohoto území. V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a před přírodními katastrofami a pro odstraňování jejich důsledků a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Veškeré tyto stavby není možno umisťovat v plochách přírodních. V plochách zemědělských a v plochách lesních lze umisťovat pouze nezbytné liniové stavby a stavby, zařízení a jiná opatření s nimi nezbytně související. V případě staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, hygienických zařízení, ekologických a informačních center se může jednat pouze o stavby, zařízení a jiná opatření v nezbytně nutném rozsahu, jinak musí být umisťována v jiných funkčně odpovídajících plochách (viz I Komplexní zdůvodnění přijatého řešení, Základní urbanistická koncepce). Obdobně zůstalo zdůvodněno přijaté řešení v konečné verzi územního plánu z roku 2018.

[8] Krajský soud si dále vyžádal od Městského úřadu Dobříš, který je stavebním úřadem a orgánem územního plánování příslušným pro území obce Rybníky, územní plán obce Rybníky schválený zastupitelstvem dne 26. 8. 2002 usnesením č. 26/8/2, jehož závazná část byla publikována vyhláškou č. 2/2002 ze dne 30. 9. 2002; z něho soud zjistil, že navrhovatelovy pozemky byly zařazeny v celém rozsahu do stávající plochy smíšeného území malých sídel (SMS) jako součást zastavěného území; tyto plochy byly určeny pro bydlení, veřejné vybavení, nerušící výrobu a služby a drobnou zemědělskou výrobu. Bylo přípustné využít je pro chovatelství v rámci zemědělské malovýroby, maloobchod, stravování, provozovny výrobních služeb a skladů, pokud provozy v těchto stavbách nenaruší požadavky na bydlení nad přípustnou míru a kapacita bude stanovena na základě odborného posouzení znalce a příslušného orgánu státní správy. Nepřípustné bylo využití pro skládky a materiály mimo vlastní pozemek, pro stavby, které by výrazně narušily architektonický výraz a charakter stávající zástavby, výrobní a skladové činnosti s negativním vlivem na bydlení, zvyšující neúměrně hlučnost, prašnost, zápach atd. Platnost vyhlášky č. 2/2002 byla v jejím čl. 2 odst. 3 omezena do roku 2010 s tím, že aktualizace lze provádět průběžně podle potřeb rozvoje sídelního útvaru v souladu s platnými právními předpisy.

[9] Platnost územního plánu obce Rybníky z roku 2002, ve znění změny č. 1, byla ukončena k 31. 12. 2010 v souladu s čl. 2 odst. 3 vyhlášky č. 2/2002. Na základě schváleného zadání územního plánu byl v roce 2013 zpracován návrh územního plánu pro společné jednání a jako podklad pro jeho zpracování byl využit původní územní plán obce Rybníky z roku 2002 a jeho změna č. 1, včetně jeho koncepce a uspořádání. Navrhovatelovy pozemky byly vymezeny jako zastavitelná plocha s funkčním využitím VN (výroba nerušící). Na základě vyhodnocení společného jednání dospěl pořizovatel k názoru, že je potřeba zpracovat nový návrh (s ohledem na diametrálně odlišnou představu nového zastupitelstva o koncepci území). Společně s určeným zastupitelem zpracoval návrh pokynů pro zpracování nového návrhu územního plánu, které dle § 51 odst. 3 stavebního zákona projednal a předložil zastupitelstvu ke schválení. Zastupitelstvo požadovalo vyjmutí všech zastavitelných ploch určených pro výrobu a skladování. V částech, ve kterých se pokyny liší od zadání, jsou jeho změnou. Zastupitelstvo schválilo návrh pokynů k přepracování na svém zasedání dne 13. 8. 2015. Nový návrh územního plánu pro opakované společné jednání byl zpracován na základě těchto pokynů a všechny zastavitelné plochy určené k výrobě a skladování z něj byly vyjmuty.

[10] Při jednání provedl krajský soud důkaz fotografiemi předloženými navrhovatelem a leteckými snímky zachycujícími stav pozemků navrhovatele v letech 2003, 2006, 2012 a 2015, z nichž zjistil, že až teprve na leteckém snímku z roku 2015 je vyznačena stavba skladové haly, jejíž východní část zasahuje na pozemek p. č. 46/24, povrch pozemku p. č. 46/24 a okrajové i pozemku p. č. 67/1 je zpevněn a zaskládán, oba pozemky jsou oploceny. Dále provedl soud důkaz rozhodnutím Městského úřadu Dobříš ze dne 20. 1. 2014, č. j. MDOB 1759/2014/Tes, z něhož zjistil, že navrhovatel bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Skladová hala, přípojky, terénní úpravy a oplocení Rybníky“ na pozemcích p. č. 46/23, 46/24 a 67/1 v katastrálním území Rybníky. Současně bylo vydáno stavební povolení na tuto stavbu, která obsahuje jednopodlažní montovanou ocelovou halu o rozměrech 90,1 m x 20,12 m opláštěnou textilní membránou bílé barvy s logem, kabelovou přípojku nízkého napětí, terénní úpravy a oplocení ze svařovaných plotových panelů s ostnatým drátem s celkovou výškou 2,4 m. Podle koordinálního výkresu je východní konec skladové haly umístěn na pozemku p. č. 46/24, na němž měly být provedeny též terénní úpravy za účelem vytvoření prohlubně o hloubce min. 300 mm pro vsakování dešťových vod. Zpevněná plocha měla vzniknout na pozemcích p. č. 46/23 a 46/28 a jen v nepatrném rozsahu měla zasahovat na pozemek p. č. 46/24. Stávající oplocení na hranici pozemků p. č. 46/23 a 46/24 mělo být odstraněno a mělo být realizováno nové oplocení na pozemcích p. č. 46/24, 67/1 a 46/23, což vyplývá i z podmínek pro umístění stavby uvedených v územním rozhodnutí. V důsledku nového oplocení měl vzniknout nový oplocený areál zahrnující pozemky p. č. 46/23, 46/24, 67/1, 46/28 a st. 195. Odpůrce byl účastníkem územního a stavebního řízení, žádné námitky ke stavbě neuplatnil, což výslovně potvrdil přípisem ze dne 16. 9. 2013.

[11] Soud dále provedl důkaz žádostí o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení ze dne 20. 9. 2013, z níž plyne, že nová skladová hala má být umístěna v areálu pro kovovýrobky, hala má v půdorysu tvar obdélníku s rozměry cca 20 x 90 m, je založena na betonových patkách, podlahu tvoří mlat. Opláštění je tvořeno syntetickou textilní membránou napnutou přes ocelovou nosnou konstrukci. Součástí stavby je nové oplocení areálu v délce 270 m. Dále navrhovatel doložil souhlas Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. 10. 2013, č. j. 137952/2013/KUSK, s odnětím pozemků p. č. 46/23, 46/24, 46/28 a 67/1 v celkové výměře 1,1096 ha ze zemědělského půdního fondu, a to za účelem výstavby skladové haly, zpevněných ploch a ploch zeleně.

[12] Soud dále provedl důkaz kolaudačním souhlasem Městského úřadu Dobříš ze dne 27. 3. 2015, č. j. MDOB 7854/2015/Tes, s užíváním stavby „Skladová hala, přípojky, terénní úpravy a oplocení Rybníky“ na pozemcích p. č. 46/23, 46/24 a 67/1 v katastrálním území Rybníky provedené podle stavebního povolení ze dne 23. 1. 2014, č. j. MDOB/5102/2013/VYST. Z něho soud zjistil, že při závěrečné kontrolní prohlídce provedené dne 26. 3. 2015 bylo zjištěno, že stavba je dokončena a schopna užívání, účely užívání stavby byly vymezeny takto: skladovací hala pro skladování pletiva a dalších částí oplocení, kabelová přípojka nízkého napětí, terénní úpravy a oplocení.

[13] Krajský soud uvedl, že skutečnost, že navrhovatel byl zcela pasivní v průběhu procesu přijímání územního plánu trvajícího asi sedm let, sama o sobě nebrání tomu, aby mohl podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí podle § 101a a násl. s. ř. s.; současně dodal, že jeho pasivita sehrává důležitou roli při posuzování důvodnosti návrhu. Podotkl současně, že řízení před soudem není nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány a s využitím příslušného instrumentária správního procesu. Soud proto při návrhu mířícím proti „nesprávnosti“ přijatého řešení koriguje principiálně toliko ta pochybení, která znemožnila účastníkům procesu takových instrumentů využít (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, bod 26). Jestliže

pokračování

tedy navrhovatel neuplatnil v průběhu pořizování územního plánu připomínky, nemůže se soud zabývat přiměřeností řešení obsaženého v napadeném územním plánu (rozsudky NSS ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 – 43, ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013 – 29, zejména bod 16, a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018 – 23). Výjimku představují pouze případy, kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli zcela zjevný již v době přípravy územního plánu a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitých věcí (viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 As 183/2016 – 35); o takový případ se dle krajského soudu v nyní posuzované věci nejedná, neboť zásah do vlastnického práva navrhovatele v důsledku přijetí opatření obecné povahy není takového charakteru, aby svojí intenzitou dosáhl účinků srovnatelných s vyvlastněním.

[14] Krajský soud konstatoval, že byť nemůže posuzovat přiměřenost zvoleného řešení, může se legitimně zabývat otázkou souladu napadeného opatření obecné povahy s kogentními hmotněprávními ustanoveními stavebního zákona a správností postupu při zjišťování skutkového stavu. Navrhovateli krajský soud nepřisvědčil v námitce, že nebylo zdůvodněno nezařazení jeho pozemků do zastavitelných ploch; konstatoval, že pokud navrhovatel připomínky nepodal, připravil se o právo na podrobnější odůvodnění řešení jeho pozemků; postačuje proto, že z obsahu správního spisu lze seznat obecné důvody, pro něž došlo k úpravě návrhu územního plánu a nezařazení pozemků navrhovatele do zastavitelné plochy.

[15] Krajský soud na základě provedeného dokazování současně zjistil, že odpůrce v průběhu pořizování územního plánu nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu; především ignoroval, že se na části pozemku p. č. 46/24 nachází povolená stavba a celý tento pozemek společně s pozemkem p. č. 67/1 byl připločen k původnímu areálu, jenž je v územním plánu vymezen jako stávající plocha výroby a skladování. Z vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy plyne, že vycházel z toho, že stavba skladovací haly nacházející se na pozemcích p. č. 46/23 a 46/24 je nelegální, neboť není evidována v katastru nemovitostí.

[16] Dle krajského soudu pro závěr o legálnosti stavby není významné, zda je stavba vyznačena v katastru nemovitostí. Poukázal na to, že zpracovatel územního plánu je povinen informace čerpané z katastru nemovitostí ověřovat ve spolupráci s pověřeným zastupitelem a pořizovatelem územního plánu, a to např. pochůzkou v řešeném území, studiem leteckých snímků území, šetřením u příslušných orgánů veřejné správy ke zjištění existence a obsahu vydaných správních aktů regulujících činnosti v území nebo oslovením vlastníka nemovitých věcí. Jinými slovy, zpracovatel územního plánu měl provést šetření ke zjištění rozsahu pravomocně umístěných staveb v daném areálu; jeho úkolem bylo stabilizovat plochy výroby a skladování dle stávajícího právního stavu pozemků, což zejména ve sporných případech, mezi něž patří i navrhovatelovy pozemky, vyžadovalo důkladné šetření skutkového stavu. Pokud by zpracovatel územního plánu takto postupoval, zjistil by, že na části pozemku p. č. 46/23 se nachází pravomocně umístěná a povolená stavba skladové haly a že pozemky p. č. 46/24 a 67/1 se nacházejí pod společným oplocením se zbývajících částí areálu, která byla v návrhu územního plánu ponechána jako stávající plocha výroby a skladování.

[17] Krajský soud konstatoval, že ani pasivita navrhovatele, který neuplatnil námitky, nezbavuje zpracovatele územního plánu povinností ověřit reálný stav v území, jenž vzhledem k velikosti skladovací haly je zřejmý. V archivu odpůrce lze ostatně dohledat jeho souhlas s umístěním skladovací haly na pozemky p. č. 46/23 a 46/24 a další dokumentaci související s územním a stavebním řízením. Třebaže tedy navrhovatel sám aktivně nepomohl zpracovateli územního plánu odstranit vady jeho skutkových zjištění, nenese odpovědnost za to, že zpracovatel vycházel z neúplně a ve svém důsledku nesprávně zjištěného skutkového stavu,

a je oprávněn se této vady procesu pořizování územního plánu dovolávat, byť nepodal připomínky k návrhu územního plánu.

[18] Krajský soud dále poukázal na vymezení zastavěného území v napadeném územním plánu, v němž jsou zahrnuty pozemky p. č. 46/23 a st. 195, které jsou součástí stávající plochy výroby a skladování, naopak bezprostředně sousedící pozemek p. č. 46/24, na němž se nachází východní část povolené skladovací haly a který je k těmto pozemkům přilpocen, se nachází vně zastavěného území. Pozemek p. č. 67/1, jenž není zastavěn žádnou stavbou, nicméně je rovněž přilpocen k pozemkům p. č. 46/23 a st. 195, je součástí zastavěného území. Třebaže pozemky p. č. 46/23 a 46/24 nejsou z důvodu liknavosti navrhovatele evidovány v katastru nemovitostí jako stavební parcely, nýbrž jako pozemkové parcely, nacházejí se stejně jako pozemek p. č. 67/1 pod společným oplocením se stavební parcelou č. 195, přičemž tvoří souvislý celek s hospodářskou budovou na tomto pozemku, stejně jako s hospodářskou budovou na pozemcích p. č. 46/23 a 46/24. Celistvost areálu, v němž se nachází jedna stavební parcela, zvýrazněná společným oplocením a jeho hospodářská soudržnost se jeví dle soudu jako nepopíratelná. Jestliže za této situace zpracovatel územního plánu nezahrnul pozemek p. č. 46/24 do zastavěného území, je zřejmé, že vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

[19] Krajský soud současně dospěl k závěru, že tato vada procesu pořizování územního plánu se nicméně negativně projevila pouze v regulaci pozemku p. č. 46/24, naopak nijak neovlivnila zákonnost regulace pozemku p. č. 67/1. Vycházel přitom z faktu, že pozemek p. č. 46/24 je v napadeném opatření obecné povahy v celém rozsahu zařazen do stávající plochy zemědělské a nebyl zahrnut do zastavěného území. Při zahrnutí tohoto pozemku do funkčních ploch stejně jako v jeho ponechání vně zastavěného území se mohla projevit skutečnost, že zpracovatel územního plánu nezohlednil existenci pravomocně povolené stavby skladovací haly na části pozemku p. č. 46/24 a existenci společného oplocení přičleňujícího tento pozemek do jednoho provozního areálu se stavební parcelou č. 195. Poukázal na to, že pokyn zastupitelstva odpůrce k úpravě návrhu územního plánu směřoval ke stabilizaci stávajícího rozsahu výrobních a skladovacích areálů, přičemž v době přijetí tohoto pokynu byla již stavba skladovací haly zasahující na pozemek p. č. 46/24 postavena a zkolaudována. Pokyn ke stabilizaci stávajících areálů nelze vykládat jako pokyn k ignorování pravomocných územních rozhodnutí vydaných před přijetím tohoto pokynu. Ani zahrnutí celého pozemku p. č. 46/24 do zastavěného území neznámá, že by na tomto pozemku musela být vymezena plocha výroby a skladování. I v zastavěném území lze vymezovat plochy, na nichž nemá být rozvíjena stavební činnost, nýbrž naopak mají být realizována opatření na ochranu životních podmínek v okolí plochy (např. izolační zeleň). Pokud však jde o pozemek p. č. 67/1, krajský soud konstatoval, že na něj nebyla pravomocně umístěna žádná stavba s výjimkou oplocení. Zahrnutí tohoto pozemku do zemědělské plochy tedy není v kolizi s územním rozhodnutím a stavebním povolením na oplocení pozemku z roku 2014. Existenci jakéhokoliv jiného územního rozhodnutí navrhovatel netvrdil a zejména ho neprokázal. Pokyn zastupitelstva odpůrce k úpravě návrhu územního plánu spočívající ve stabilizaci stávajících výrobních a skladových areálů a jejich nerozšiřování bylo možné na pozemku p. č. 67/1 plně realizovat tím, že na pozemku byla vymezena zemědělská plocha. Přiměřeností tohoto řešení se krajský soud nezabýval, neboť navrhovatel proti němu neuplatnil námitky, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Krajský soud dospěl k závěru, že vada skutkových zjištění se tedy negativně nepromítla do regulace, která se vztahuje na pozemek p. č. 67/1. Dle krajského soudu by se regulace vztahující se k pozemku p. č. 67/1 nezměnila, i kdyby odpůrce zohlednil pravomocné územní rozhodnutí a stavební povolení z roku 2014, na jehož základě byl pozemek přilpocen ke stávajícímu skladovému areálu.

[20] Ve vztahu ke zbývajícím pozemkům nacházejícím se v katastrálním území Rybníky, které je regulováno napadeným opatřením obecné povahy, neuplatnil navrhovatel žádný návrhový bod;

pokračování

krajský soud neshledal, že by navrhovatel byl oprávněn v návaznosti na uplatněnou argumentaci domáhat se zrušení opatření obecné povahy v rozsahu překračujícím pozemky navrhovatele. Soud proto návrh ve vztahu k ostatním pozemkům v katastrálním území Rybníky zamítl bez dalšího pro nedostatek věcné legitimace navrhovatele.

[21] Proti rozsudku podali kasační stížnosti navrhovatel [stěžovatel a)] i odpůrce [stěžovatel b)].

Kasační stížnost stěžovatele a)
(dále v textu též „navrhovatel“)

[22] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku č. II. a III., nesouhlasí s krajským soudem, že by vymezením pozemku p. č. 67/1 jako zemědělské plochy nebylo zasaženo do jeho práv a že by toto řešení nebylo v kolizi s územním rozhodnutím a stavebním povolením na oplocení pozemku z roku 2014 a že se soud nemůže zabývat přiměřeností takového řešení. Stěžovatel před krajským soudem uvedl, že účinností opatření obecné povahy došlo ke změně druhu pozemků navrhovatele, které byly územním plánem Rybníky z ledna 2013 určeny jako zastavitelná plocha – plochy výroby a skladování – výroba průmyslová, na druh pozemku plochy zemědělské. Ke změně druhu pozemku přistoupila obec Rybníky bez jakéhokoliv bližšího zdůvodnění, nezbytnosti či smysluplnosti. Jak shodně uvedl krajský soud, tak již z fotografických snímků, z pouhého pohledu do katastrální mapy a ze skutečného stavu v okolí pozemků navrhovatele plyne, že pozemky jsou úzce spojeny s provozem výroby a skladů nacházejících se na pozemcích parc. č. 46/23, 46/24 a parc. č. 195 v k. ú. Rybníky. Je tak značně nesmyslné a neodůvodněné, aby byl druh pozemků určen překotně a náhodně pouze jako zemědělská plocha za situace, kdy na pozemcích v souladu se správními rozhodnutími a předchozím územním plánem obce Rybníky probíhá výrobní a skladovací činnost. Stěžovatel tak již ve svém návrhu výslovně brojil proti změně druhu pozemku p. č. 67/1 pouze jako zemědělské plochy, a nikoliv dosavadní plochy výroby a skladování – výroba nerušící. Stěžovateli tak není zřejmé, na základě jakých úvah krajský soud odmítl argumentaci a návrh stěžovatele vztahující se k pozemku p. č. 67/1. Je zřejmé, že změnou druhu pozemku, navíc za situace, kdy sám krajský soud uvádí, že je pozemek p. č. 67/1 zařazen do zastavěného území, na zemědělskou plochu, byl stěžovatel zkrácen na svých právech a odpůrce stejně jako v případě pozemku p. č. 46/24 v procesu přijímání územního plánu postupoval nesprávně a neúplně v rozporu se skutkovým stavem.

[23] Poukazuje na to, že v roce 2014 bylo stěžovateli vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Skladová hala, přípojky, terénní úpravy a oplocení Rybníky“ na pozemcích p. č. 46/23, 46/24 a 67/1 v katastrálním území Rybníky. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 270/2019 - 38, v němž se uvádí, že: „pokud by si býval chtěl stěžovatel do budoucna spolehlivě zajistit možnost zástavby svého pozemku, musel by získat ještě před schválením nového územního plánu pravomocné územní rozhodnutí na umístění konkrétní stavby. V takovém případě by se její změna využití pozemku v územním plánu nedotkla a mohl by na něm v souladu s územním rozhodnutím stavbu realizovat (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, 1104 s., str. 898).“ Za takové situace je v projednávaném případě analogicky zřejmé, že územní plán odpůrce jde proti smyslu rozhodnutí Městského úřadu Dobříš ze dne 20. 1. 2014, č. j. MDOB 1759/2014/Tes.

[24] Stěžovatel uvádí, že e-mailem Městského úřadu Dobříš, Odbor výstavby a životního prostředí, Oddělení výstavby, ze dne 10. 9. 2020, byl stěžovatel informován: „Vámi dotazovaný pozemek se nachází v území, které je řešeno platným Územním plánem Rybníky (2018). Dle této dokumentace se nachází v ploše s funkčním využitím „Plochy zemědělské (PZ)“. Hlavním funkčním využitím je zemědělský půdní fond (ZPF). Přípustným funkčním využitím jsou stavby a zařízení pro provoz a údržbu dané plochy.“

Podmíněně přípustným funkčním využitím je dopravní a technická infrastruktura – podmínkou je neexistence prokazatelně alternativního řešení. Nepřípustným funkčním využitím je veškeré funkční využití, které je neslučitelné, není v souladu, či nespočívá s hlavním, přípustným a podmíněně přípustným funkčním využitím. Zejména nelze v plochách zemědělských umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů, a dále taková technická opatření a stavby, která zlepšují podmínku jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu – hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Jedná se o pozemek intravilánu (zastavěné území k 1. 9. 1966) a proto je zahrnutý do zastavěného území vymezeného územním plánem Rybníky (2018). Začátkem tohoto týdne jsme obdrželi rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 55 A 53/2019 - 110, který se týká zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2018 – územní plán Rybníky v rozsahu pozemku 46/24 v k. ú. Rybníky (který s dotazovaným pozemkem sousedí). Po prostudování tohoto rozsudku konstatujeme, že pro pozemek 67/1 se s ohledem na funkční využití (vizte výše) nic nemění. Pozemek je nezastavitelný – jedná se o oplocený trvalý travní porost (dle KN), tedy zcela v souladu s hlavním funkčním využitím plochy PZ – zemědělský půdní fond. I podle oficiálního vyjádření Městského úřadu Dobříš je tedy zřejmé, že pozemek p. č. 67/1 a jeho využití dostalo zásadní změny a omezení. Takováto změna ale podle názoru stěžovatele, jde přímo proti skutkovému a stavebnímu stavu a využití a rozhodnutím Městského úřadu Dobříš ohledně pozemku p. č. 67/1. S ohledem na veškeré zjištěné skutečnosti je stěžovatel přesvědčen, že se jedná o libovůli obce Rybníky.

[25] Stěžovatel krajskému soudu doložil, podle jeho názoru stěžejní skutečnosti a důkazy, které hovoří pro nejednotnost a účelovost jednání odpůrce; doložil žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, kterou podal dne 25. 9. 2013 na stavebním úřadě Dobříš, kdy tímto požádal o vydání stavebního povolení na stavbu Skladová hala PILEG, trvalý objekt, novostavba, sklad kovových výrobků ze sortimentu investora, obec Rybníky, č. p. 82, parc. č. 46/23, 46/24, 46/28, 67/1, st. 95 v k. ú. Rybníky. V této žádosti bylo mimo jiné uvedeno, že před navrženou halou budou zpevněné, manipulační a parkovací plochy. Stejně tak bylo v této žádosti uvedeno, že před halou je doplněna zpevněná plocha v rámci areálu o ploše 2281 m² s tím, že celý areál je nově oplocen a délka nového plotu je 270 m a že vsakování dešťových vod je řešeno na pozemku v zasakovací jámě a v rýhách. Výše uvedené žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení bylo ze strany stavebního úřadu Dobříš plně vyhověno, když stavební úřad Dobříš vydal dne 20. 1. 2014 rozhodnutí č. j. MDOB 1759/2014/Tes o umístění stavby na stavbu „skladová hala, přípojky, terénní úpravy a oplocení Rybníky, na pozemcích parc. č. 46/23, 46/24 a 67/1 v k. ú. Rybníky, v rámci tohoto rozhodnutí bylo rovněž vydáno stavební povolení na výše uvedenou stavbu.“

[26] V tomto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že stavba obsahuje terénní úpravy. Dále je zde výslovně uvedeno, že dešťové vody budou likvidovány na pozemku stavebníka. Rovněž zde jako jedna z podmínek bylo uvedeno, že budou plně respektovány podmínky souhlasu s odnětím půdy ze ZPF vydaným dne 8. 10. 2013, č. j. 137952/2013/KUSK podle § 9 odst. 6 zák. č. 334/1192 Sb., který je závaznou součástí tohoto rozhodnutí. Stěžovatel rovněž předložil kolaudační souhlas vydaný Městským úřadem Dobříš, odbor výstavby, stavební úřad dne 27. 03. 2015, č. j. MDOB 7854/2015/Tes; tímto kolaudačním souhlasem bylo povoleno užívání stavby skladové haly, přípojek, terénních úprav a oplocení Rybníky na pozemcích parc. č. 46/23, 46/24 a 67/1 v k. ú. Rybníky. Ze všech výše citovaných dokumentů je patrné, že stěžovateli byla v minulosti pravomocně povolena stavba na pozemcích parc. č. 46/23, 46/24, 46/28 a 67/1 v k. ú. Rybníky, včetně zpevněných ploch, terénních úprav a likvidace dešťových vod a zároveň mu bylo povoleno užívání této stavby. Stěžovatel tedy nemůže být nyní bezprecedentně a účelově napadán v rámci změn druhu pozemku p. č. 67/1.

[27] Stěžovatel poukazuje na to, že nabyl vlastnické právo k pozemkům a okolním pozemkům smlouvou kupní ze dne 10. 8. 2011 s právními účinky vkladu práva ke dni 10. 8. 2011 a smlouvou kupní ze dne 26. 3. 2012 s právními účinky vkladu práva ke dni 28. 3. 2012. Již od tohoto

pokračování

okamžiku a také v minulosti docházelo na pozemcích k průmyslové výrobě a skladování v souladu se zákonem, konstantní praxí odpůrce jako správního orgánu a územním plánem odpůrce. Podle přesvědčení stěžovatele nelze v žádném ohledu pominout takto důležitou průmyslovou historii pozemků, kdy bez přerušení nebyly pozemky již více než 8 let nikdy využívány jinak, než právě k průmyslové výrobě a skladování. Pozemky a současně okolní pozemky tvoří jeden souvislý průmyslový celek, který nemůže sloužit své funkci odděleně. V současné době jsou tak pozemky vzhledně opraveny zámkovou dlažbou, tedy zpevněným povrchem, zaplněny skladovaným zbožím a nemůže ani náznakem být uvažováno o tom, že by se jednalo o zemědělskou půdu. Pozemky jsou svébytně spjaty s funkcí víceúčelových budov umístěných na okolních pozemcích a také průmyslové haly v části pozemku parc. č. 46/23 v k. ú. Rybníky.

[28] Stěžovatel poukazuje na to, že změny územního plánu musejí probíhat v souladu se zákonem stanovenými pravidly; pokud vyvstane potřeba územní plán změnit, mělo by se tak dít po zhodnocení stávající situace, zvážení alternativ a zhodnocení dopadů navrhovaného řešení v širších souvislostech a za účasti veřejnosti, která o to projeví zájem. Vlastnické právo stěžovatele bylo postupem odpůrce významně zkráceno, kdy prakticky přes noc byly pozemky znehodnoceny a veškerá průmyslová činnost zmařena. Stěžovatel se neztotožňuje s obsahem územního plánu a není mu zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl odpůrce k přesvědčení, že je možné a zároveň nezbytné změnit zařazení a druh pozemku stěžovatele ze zastavitelného pozemku p. č. 67/1 na pozemek zemědělský. Změna druhu pozemku ze stavebního na pozemek zařazený jako zemědělský je významným zásahem, který na pozemku znemožňuje prakticky jakoukoliv činnost.

[29] Stěžovatel se dále pozastavuje nad tím, z jakého důvodu mohlo dojít k zastavění okolních pozemků, kdy je např. pozemek parc. č. 28/2 v k. ú. Rybníky zastavěn fotovoltaickou elektrárnou. K omezení vlastnického práva tak došlo pouze na straně stěžovatele. Ze strany odpůrce dochází k závažným změnám v druzích pozemků, aniž by svůj postup zdůvodnil. Stěžovatel uvádí, že nemohl důvodně očekávat takovýto obrat ve správní praxi odpůrce a stavu území, a proto je napadené opatření obecné povahy nutno posuzovat jako rozporné se zákonem, jelikož v řízení o jeho přijetí byla porušena zásada legitimního očekávání; k této zásadě odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, s níž je postup odpůrce zcela jednoznačně v rozporu.

[30] Dle stěžovatele v rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu výroku č. II. a III. podle § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení; případně, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že vyhoví návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2018 – územní plán Rybníky – vydané usnesením Zastupitelstva obce Rybníky ze dne 4. 10. 2018, č. 3/7/2018, minimálně co do rozsahu pozemku p. č. 67/1 v k. ú. Rybníky.

*Kasační stížnost stěžovatele b):
(dále v textu též „odpůrce“)*

[31] Stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dle stěžovatele krajský soud především nesprávně posoudil otázku aktivní a věcné legitimace.

Uvádí, že navrhovatel opřel svůj návrh o tvrzení, že byl na svých právech zkrácen v důsledku změny územního plánu obce Rybníky z ledna 2013, ke kteréžto změně došlo přijetím územního plánu. Tvrzené zkrácení jeho práv nastat nemohlo, neboť materiál, který navrhovatel ve svém návrhu prezentuje jako „*územní plán Rybníky leden 2013*“ byl pouhým návrhem územního plánu obce Rybníky, přičemž ke schválení a přijetí tohoto návrhu jako finálního územního plánu nikdy nedošlo a ani Městský úřad Dobříš – Odbor výstavby, Úřad územního plánování jakožto pořizovatel ani žádný jiný subjekt v roce 2013 územní plán obce Rybníky nevydal. Až do přijetí územního plánu (v říjnu 2018) obec Rybníky žádným územním plánem nedisponovala. Váže-li navrhovatel zkrácení svých práv na tvrzení, že údajně byla přijata jeho práva zkracující změna takového územního plánu, který ve skutečnosti nikdy přijat nebyl, a tudíž ani nemohl být změněn, aktivní legitimace tvrzená navrhovatelem v jeho návrhu postrádá jakýkoli reálný základ. Stěžovatel nesouhlasí s úvahou krajského soudu: „*Navrhovatel tedy mohl být zkrácen na svých právech jen tím, že z do té doby neregulovaných pozemků se vydáním územního plánu staly nezastavitelné pozemky v podobě zemědělské plochy.*“ Navrhovatel sám však v návrhu takového zkrácení na svých právech netvrdí a naopak zkrácení svých práv váže výlučně na změnu nikdy nevzniknuvšího „*územního plánu Rybníky leden 2013*“. Dle názoru stěžovatele tak krajský soud ve své podstatě rozšířil návrhovou argumentaci navrhovatele, a to nezákonně, neboť tím překročil zákonný rozsah přezkumu; tím krajský soud naplnil důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když zatížil výrok I. rozsudku tzv. jinou vadou řízení před soudem mající za následek nezákonnost rozhodnutí.

[32] Byť krajský soud uvedl: „*Je pravdou, že z některých rozsudků Nejvyššího správního soudu, na něž odkázkou odkázala, se jeví, že soud by měl zkoumat při posuzování aktivní legitimace reálné dotčení práv navrhovatele.*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 93, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85), následně se však neřídil tím, že při zkoumání reálné pravděpodobnosti dotčení na právech by neměl soud zabíhat příliš do hloubky, např. řešením pravdivosti tvrzení navrhovatele na podkladě obsahu správního spisu či předložených důkazních prostředků. Stěžovatel je přesvědčen, že právě v tomto případě se jedná o situaci, kdy je reálné „nedotčení“ práv navrhovatele zjištěné i bez onoho přílišného zabíhání do hloubky, když neexistenci jakéhokoli územního plánu z roku 2013 lze ověřit i bez podrobné analýzy příslušného správního spisu a bez složitějšího zjišťování skutkového stavu. Dle názoru stěžovatele ze shora uvedeného plyne, že návrh navrhovatele měl být z důvodu absence jeho aktivní legitimace odmítnut, neboť chyběly podmínky řízení.

[33] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud musel při správném zjištění skutkového stavu nutně dojít rovněž k závěru o absenci věcné legitimace předně z důvodu absolutní pasivity navrhovatele v průběhu několikaletého procesu přijímání územního plánu, to vše i přesto, že se jinak o činnost stěžovatele intenzivně zajímá a velmi často se na něj s různou problematikou, mj. v souvislosti se svými pozemky na území obce Rybníky, obrací. Stěžovatel připouští, že krajský soud sice v odůvodnění rozsudku konstatoval, že o pasivitě navrhovatele není sporu; ve vztahu k důvodnosti návrhu se touto zásadní skutečností však nezabýval. Z odůvodnění rozsudku se pouze podává, že pasivita navrhovatele v průběhu procesu přijímání územního plánu zabraňuje toliko tomu, aby se soud mohl zabývat proporcionality řešení obsaženého v územním plánu, nikoli však tomu, aby se krajský soud zabýval otázkou souladu napadeného opatření obecné povahy s kogentními hmotněprávními ustanoveními stavebního zákona a správností postupu při zjišťování skutkového stavu. Stěžovatel je však přesvědčen, že takový závěr je bez řádného posouzení objektivních a subjektivních faktorů a důvodů pasivity navrhovatele rozporný s konstantní rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, ze které jednoznačně vyplývá, že pasivita jakéhokoli účastníka (není-li tato z objektivních důvodů akceptovatelná) nezabraňuje toliko možnosti zabývat se nejen proporcionality přijatého řešení,

pokračování

ale i jeho případnými jinými myslitelnými vadami s výjimkou těch natolik závažných, že je nutno se jimi zabývat z úřední povinnosti (žádné takové závažné vady však v předcházejícím řízení netvrdil navrhovatel, ani je neshledal krajský soud). Stěžovatel je přesvědčen, že uzavřel-li krajský soud v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, že pasivita navrhovatele v průběhu procesu přijímání územního plánu brání tomu, aby se krajský soud mohl zabývat proporcionalitou přijatého řešení, a učinil-li bez dalšího závěr, že tato stejná pasivita ale nebrání tomu, aby se mohl zabývat otázkou souladu územního plánu s kogentními hmotněprávními ustanoveními stavebního řádu, zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti způsobující jeho nezákonnost.

[34] Stěžovatel dále podotýká, že navrhovatel při nerespektování právních předpisů, nerespektování příslušného stavebního úřadu a jeho rozhodnutí, jakož i při nerespektování zákazového rozhodnutí civilního soudu prováděl na pozemcích parc. č. 46/24 a parc. č. 67/1 v k. ú. Rybníky nelegální stavební práce, a to způsobem, který poškozoval nemovité věci ve vlastnictví třetích osob, mj. i těch, které byly v procesu přijímání územního plánu aktivní a těmto je dle názoru stěžovatele potřeba poskytnout vůči navrhovateli zvláštní ochranu. Tyto skutečnosti stěžovatel uváděl již v řízení před krajským soudem, který však tyto aspekty věci nevzal při svém rozhodování vůbec v potaz.

[35] K závěrům, které krajský soud učinil ve vztahu k pozemku parc. č. 46/24 v k. ú. Rybníky stěžovatel uvádí, že územní rozhodnutí a stavební povolení vydané pro zmiňovanou stavbu navrhovatele předpokládalo realizaci povolované stavby skladovací haly výlučně na pozemku parc. č. 46/23 v k. ú. Rybníky. Navrhovatel však stavbu zrealizoval tak, že tato přesahuje na pozemek 46/24, byť celkově malou měrou; právě z tohoto důvodu stěžovatel vyslovil souhlas s umístěním předmětné stavby na části pozemku 46/24, neboť tento postup vnímal jako řešení ekologičtější, hospodárnější a efektivnější než například vyslovení nesouhlasu a snahu o odstranění té části stavby, která byla v rozporu s původním územním rozhodnutím a stavebním povolením postavena i na části pozemku parc. č. 46/24 v k. ú. Rybníky. Stěžovatel tedy zvolil postup vyslovení souhlasu v podstatě jako kompromisní řešení, kdy byl přesvědčen, že současně s tím je možné naplnit i záměr stabilizovat stávající rozsah výrobních a skladovacích areálů na území obce Rybníky.

[36] Stěžovatel na rozdíl od krajského soudu nevnímá částečný přesah stavby na pozemek 46/24 a schválení tohoto stavu stěžovatelem jako kolidující s o několik let později přijatým územním řešením; vychází z přesvědčení, že územní plán nemůže působit retroaktivně a žádným způsobem se tak nedotýká žádného z územních či jakýchkoli jiných rozhodnutí, která se stavby či pozemku 46/24 a/nebo pozemku 67/1 týkají a která nabyla právní mocí před účinností následně přijatého územního plánu. Ostatně sám krajský soud v odůvodnění rozsudku uvádí, že územně plánovací dokumentace působí výlučně do budoucna a nemá žádný vliv na účinky pravomocných rozhodnutí o umístění stavby, natož na pravomocná stavební povolení a kolaudační souhlasy (viz bod 41, resp. bod 44 a též bod 35 odůvodnění rozsudku). Stěžovatel se domnívá, že i pokud by obstál závěr krajského soudu o tom, že zpracovatel územního plánu v průběhu jeho pořizování nezohlednil skutečnost existence povolené stavby, nečiní taková skutečnost územní plán nutně vadným v rozsahu tohoto pozemku. Stěžovateli se zrušení části územního plánu jeví jako nepřiměřené a zcela nevhodné.

[37] Stěžovatel má rovněž za nepodložený závěr krajského soudu, že zpracovatel při přípravě územního plánu vycházel toliko z údajů obsažených v katastru nemovitostí, a není mu zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění k němu soud dospěl. Dále poukazuje na povinnost vlastníka ohlásit katastrálnímu úřadu změny údajů katastru týkající se jejich nemovitostí, a to do 30 dnů ode dne jejich vzniku, a předložit listinu, která změnu dokládá. Nesplnil-li

navrhovatel tuto svou povinnost (a to po dobu delší než 5 let), je stěžovatel dle svého názoru oprávněn považovat předmětnou stavbu za nikoli finálně plně legalizovanou (min. z hlediska předpisů práva katastrálního).

[38] Stěžovatel závěrem zdůrazňuje, že návrh navrhovatele nelze posuzovat odtrženě od kontextu celé věci. Stěžovatel podotýká, že navrhovatel se dlouhodobě vyznačuje naprostou ignorací právních předpisů a práv a oprávněných zájmů třetích osob (viz popsaná stavební činnost prováděná na pozemcích navrhovatele nejen bez příslušných povolovacích rozhodnutí orgánů veřejné moci, zejm. stavebního úřadu, ale i v rozporu s tehdy v plném rozsahu platným a účinným územním plánem a při nerespektování příslušných zákazových rozhodnutí civilních soudů a při vědomí o poškozování práv a oprávněných zájmů třetích stran). Dle stěžovatele se navrhovatel zcela vědomě a účelově dopouští takového obcházení právních předpisů (resp. jednání majícího v mnoha případech protiprávní rozměr), kterému nemůže být v demokratickém právním státě poskytována soudní (ani jiná) ochrana.

[39] Stěžovatel kasační stížností míří rovněž do výroku III napadeného rozsudku, jímž soud určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel výrok soudu považuje za nespravedlivý a neodpovídající ani skutkovému ani právnímu stavu věci. Stěžovatel poukazuje na to, že navrhovatel se zcela šikanózně domáhal zrušení celého územního plánu; ten přitom zahrnuje tisíce pozemků a staveb ve vlastnictví obrovského množství rozdílných subjektů. Proces přijetí územního plánu trval cca 5 let, účastnily se ho desítky zainteresovaných osob, a tomu logicky odpovídala i výše zdrojů (nejen finančních, ale i časových a lidských) vynaložených stěžovatelem na obranu proti naprosto šikanóznímu návrhu navrhovatele. Dle stěžovatele, pokud se navrhovatel domáhal zrušení celého územního plánu a bylo-li mu přitom vyhověno toliko ve vztahu k jednomu z tisíců pozemků a staveb řešených územním plánem, je jeho úspěch ve věci zcela nepatrný. Dle stěžovatele mu měl být přiznán nárok na náhradu nákladů soudního řízení (byť případně ponížených poměrem odpovídajícím naprosto zanedbatelné části úspěchu navrhovatele ve věci).

Vyjádření stěžovatele a) ke kasační stížnosti stěžovatele b)

[40] Stěžovatel se důrazně ohrazuje proti systematické snaze odpůrce pošpinit a poškodit jej, odpůrce tvrdí úmyslné nepravdy či zavádějící skutečnosti pouze za účelem osobního boje se stěžovatelem. Osoby stojící za odpůrcem využívají svého postavení v obci Rybníky pouze za účelem osobního boje se stěžovatelem, o čemž svědčí také rétorika používaná v podáních odpůrce. Podle názoru stěžovatele je více než zřejmé, jaké opatření obecné povahy, resp. územní plán, od počátku napadá; námitky odpůrce ohledně nedostatků žalobní legitimace jsou tak liché a nezakládají se na skutkovém stavu věci. Ze všech dokumentů, které byly před krajským soudem provedeny k důkazu, je patrné, že stěžovateli byla v minulosti pravomocně povolena stavba na pozemcích parc. č. 46/23, 46/24, 46/28 a 67/1 v k. ú. Rybníky včetně zpevněných ploch, terénních úprav a likvidace dešťových vod a zároveň mu bylo povoleno užívání této stavby, kdy tedy stěžovatel nemůže být nyní bezprecedentně a účelově napadán v rámci změn druhu pozemku p. č. 67/1. Stěžovatel stavbu na uvedených pozemcích užívá v souladu s vydaným kolaudačním souhlasem na základě platného stavebního povolení a územního rozhodnutí. V roce 2019 byla řádně a včas stavebnímu úřadu oznámena oprava havarijního stavu již vybudovaných zpevněných ploch. Tvrzení odpůrce o jakési nelegálnosti stavební činnosti stěžovatele je čistě zavádějící a také nepravdivé. Nejvyšší správní soud by tak neměl přistoupit na nepodloženou argumentaci odpůrce, kterou nikterak nedokládá a upravuje pouze podle aktuální situace a výhodnosti pro odpůrce. Stěžovatel soudí, že odpůrce ve vztahu k němu porušuje elementární zásady dobré správy; postup jakéhokoliv úřadu musí být nejen v souladu se zákonem, ale zároveň mu nesmí být možné vytknout svévoli, účelovost, vyhýbavost, neefektivnost, liknavost a jiné

pokračování

nežádoucí znaky. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 1/2013 - 120, ze kterého se podává, že územní plán je veřejným příslibem daným politickou reprezentací obce veřejnosti a nelze jej proto měnit jen tak podle toho, kdo je „na radnici“, neboť ta s ním vždy spojuje své dlouhodobé záměry a svá legitimní očekávání; zásadní změny v účelovém určení ploch v území, které přetrhávají jejich dosavadní vývoj, jsou proto možné jen zcela výjimečně, a to v případech, vyskytnou-li se znenadání objektivní skutečnosti, mající fatální vliv na dosavadní příznivé životní prostředí, hospodářský rozvoj či soudržnost společenství obyvatel území. Takové změny musí být v územním plánu náležitým způsobem odůvodněny, jinak je územní plán nepřezkoumatelný. Stěžovatel dále zrekapituloval vývoj celého sporu od r. 2011 a jednotlivé kroky odpůrce až do současnosti.

Vyjádření stěžovatele b) ke kasační stížnosti stěžovatele a)

[41] Ve vyjádření stěžovatel fakticky setrvává na své argumentaci v kasační stížnosti, polemizuje s názorem krajského soudu, zpochybňuje jeho kompetenci nahradit „samosprávnou“ vůli stěžovatele určit si regulaci ve svém území; opakovaně obsáhle popisuje skutkový stav ohledně sporných pozemků a staveb, opakovaně zdůrazňuje pasivitu navrhovatele v průběhu přijímání územního plánu, popisuje stávající stav, změny, které navrhovatel provedl na pozemcích v roce 2019 a poukazuje na nelegální jednání navrhovatele.

[42] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[43] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti podaných kasačních stížností, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které jednotliví stěžovatelé uplatnili, současně se zabýval tím, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[44] Nejvyšší správní soud se nejprve k námitce **stěžovatele b)** zabýval tím, zda napadený rozsudek ob stojí z hlediska jeho přezkoumatelnosti. Vady rozsudku způsobující jeho nepřezkoumatelnost stěžovatel b) spatřuje zejména v překročení rozsahu přezkumné činnosti krajským soudem, konkrétně namítá, že se krajský soud zabýval dotčením práv, které stěžovatel a) v návrhu netvrdí; zkrácení svých práv váže výlučně na změnu nikdy nevzniknuvšího „*územního plánu Rybníky leden 2013*“; dále namítá nedostatek aktivní legitimace navrhovatele z důvodu jeho pasivity ve správním řízení, protože měl soud návrh odmítnout. Krajský soud rovněž pochybil, pokud přes tuto pasivitu navrhovatele se zabýval souladností opatření obecné povahy z hlediska hmotněprávních předpisů.

[45] Nejvyšší správní soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní

žalobní argumentací. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a na zásadní argumentaci, o kterou se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[46] Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek krajského soudu splňuje, námitku proto neshledal důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu návrhových bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl; v dané věci se krajský soud vypořádal s námitkami v návaznosti na argumentaci, kterou navrhovatel v návrhu předestřel a přihlížel k veškerým skutečnostem, které byly pro posouzení věci rozhodné, vycházel z důkazů, které mají oporu ve spisech. Krajský soud nikterak nepřekročil rozsah přezkumné činnosti, nezabýval se ničím, co by navrhovatel v návrhu neuplatnil; od samého počátku je zcela zřejmé, za jakého důvodu navrhovatel proti opatření stěžovatele brojí, co od počátku namítá a v čem zkrácení svých práv spatřuje - změnu účelového určení pozemků, konkr., jejich zařazení mezi pozemky nezastavitelné (zemědělskou půdu), ačkolí dosud byly tyto pozemky zastavitelné, resp. byly již zčásti zastavěné. Tyto skutečnosti navrhovatel v návrhu zcela jasně uvedl. Byť je pravdou, jak krajský soud rovněž podotkl, že se navrhovatel nemůže dovolávat dotčení svých práv ve vztahu k jím zmiňovanému územnímu plánu z roku 2013 (v němž byly pozemky vedeny jako zastavitelné), který nebyl přijat a existoval pouze v návrhu, to však nic nemění na tom, že navrhovatel v návrhu dotčení svých práv zcela konkrétně definoval. Krajský soud tudíž žádné jiné dotčení práv za navrhovatele nedomýšlel.

[47] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud postupoval při posouzení procesní legitimace navrhovatele zcela v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, a další judikatury, na kterou rovněž v podrobném odůvodnění odkázal a nikterak se od ní neodchýlil; zcela srozumitelně vysvětlil, proč navrhovatel, i přes skutečnost, že v průběhu řízení o návrhu územního plánu nepodal námitky, mu právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy svědčí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2014, sp. zn. 3 As 60/2014, „*podmínka procesní aktivní legitimace je splněna především v případě, kdy navrhovatel plausibilně tvrdí, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a že je dotčení z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a působem regulace.*“ To bylo v dané věci splněno; navrhovatel tvrdil, že opatřením obecné povahy došlo k vyřazení jeho pozemků ze zastavitelné plochy a byla na nich vymezena plocha zemědělská, což mu brání pokračovat v podnikatelské činnosti a znehodnocuje jeho nemovitě věci; oprávněnost tohoto tvrzení je poté již otázkou důvodnosti návrhu. Skutečnost, že stěžovatel b) se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro (namítanou) nepřezkoumatelnost.

[48] Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele podotýká, že nelze přípustnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části v případě územního plánu nebo jeho změny omezovat podáním námitek a připomínek jako opravných prostředků podle § 5 s. ř. s. Námitky a připomínky v procesu územního plánování totiž za řádné opravné prostředky proti přijatému územnímu plánu nebo jeho změně považovat nelze. Nejsou-li námitky a připomínky řádnými opravnými prostředky, pak ani jejich koncentrace obsažená v § 52 odst. 3 a 4 stavebního zákona z roku 2006 nemůže mít vliv na přípustnost návrhu podle § 101a odst. 1 s. ř. s.

[49] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v dalších námitkách. Nejvyšší správní soud předně neshledal, že by krajský soud vybočil z rámce judikatury, přistoupil-li v rámci algoritmu, aniž by zkoumal objektivní důvody procesní pasivity navrhovatele, k posouzení územního plánu, resp. jeho dotčené části, z hlediska materiálního kritéria zákonnosti (bod 4 algoritmu – blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao

pokračování

1/2005 - 98). Ze zmíněného usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 Ao 2/2010 mimo jiné též vyplývá, že okolnosti související s podáním nebo nepodáním námitek či připomínek soud posuzuje ve fázi věcného projednání návrhu, přičemž se soud bude zabývat především tím, zda má pasivita navrhovatele vůbec určující význam pro otázku úspěšnosti návrhu. Současně zde Nejvyšší správní soud poukázal na to, že soud ve správním soudnictví nalézá vždy o právnosti či protiprávnosti správního aktu či postupu, to znamená, že soud zkoumá přijaté opatření pohledem zákona. Rozšířený senát rovněž konstatoval, že v případě prvních dvou otázek – pravomoci a příslušnosti správního orgánu – je nerozhodné, zda navrhovatel uplatnil námítky či připomínky ve fázi předcházející přijetí opatření obecné povahy. U zbývajících tří kroků algoritmu pak nelze podle rozšířeného senátu stanovit obecné a jednoduché pravidlo o vztahu mezi neuplatněním námítky a výsledkem řízení před soudem, nýbrž tato skutečnost a její důvody musí být hodnoceny přísně podle okolností konkrétní věci.

[50] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012 – 139, zdůraznil, že územní plán má především reflektovat reálný stav území. Je-li vlastník pozemku držitelem pravomocného územního rozhodnutí, je přinejmenším vhodné, aby v nově pořizovaném územním plánu byla na pozemku vymezena plocha odpovídající obsahu územního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 118/2017 – 60). Byť tyto závěry nejsou absolutní, neboť nová územněplánovací dokumentace působí výlučně do budoucna a nemá žádný vliv na účinky pravomocných rozhodnutí o umístění stavby, natož na pravomocná stavební povolení a kolaudační souhlasy (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2010, č. j. 5 Ao 6/2010 – 65, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 AOs 3/2013 – 58, bod 35, ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 AOs 2/2013 – 83, a ze dne 25. 6. 2014, č. j. 8 AOs 4/2013 – 50), měla by se obec při koncipování územního plánu odchýlit od pravomocných územních rozhodnutí pouze ze závažných důvodů. Těmito závažnými důvody, jak bylo předestřeno výše, nemůže být stávající stavební činnost navrhovatele, byť by byla i „nelegální“. Za situace, kdy neexistoval, jak stěžovatel uvádí, žádný územní plán, je třeba vycházet z takového účelového určení pozemku, k jakému byl fakticky přiřazen a využíván. Navrhovatelovy pozemky byly zařazeny v celém rozsahu do stávající plochy smíšeného území malých sídel (SMS) jako součást zastavěného území; tyto plochy byly určeny pro bydlení, veřejné vybavení, nerušící výrobu a služby a drobnou zemědělskou výrobu. Bylo přípustné využít je pro chovatelství v rámci zemědělské malovýroby, maloobchod, stravování, provozovny výrobních služeb a skladů, pokud provozy v těchto stavbách nenaruší požadavky na bydlení nad přípustnou míru a kapacita. Důvodně tudíž navrhovatel tvrdí, že došlo ke změně určení pozemku byt ne *stricto sensu* oproti původnímu plánu, ale oproti jeho dosavadnímu využívání. Jak tvrdil navrhovatel, přičemž stěžovatel to sám nepopřel, i v návrhu územního plánu z roku 2013, který nebyl nakonec přijat, byly pozemky navrhovatele po celou dobu vedeny (již v roce 2011) jakožto zastavitelné; z hlavního výkresu grafické části tohoto návrhu se podává, že pozemky byly zahrnuty mezi zastavitelné plochy a označeny jako plocha VN1 – plochy výroby a skladování – výroba nerušící.

[51] Krajský soud dospěl ke zcela správnému závěru, že pasivita navrhovatele nebrání tomu, aby se krajský soud mohl zabývat souladem napadeného opatření obecné povahy s kogentními hmotněprávními ustanoveními stavebního zákona a právností postupu při zjišťování skutkového stavu (č. 4). Nikterak tedy nepochybil, pokud se zabýval otázkou, zda stěžovatel v průběhu pořizování územního plánu zjistil skutkový stav úplně a správně. Dospěl-li k závěru, že tomu tak v případě pozemku č. p. 46/24 nebylo, nepochybil. Pokud stěžovatel nyní tvrdí, že část stavby přesahující na tento pozemek je v rozporu se stavebním povolením, nelze pominout, že rovněž sám uvedl, že tento stav dodatečně akceptoval. Jinými slovy, nelze se nyní ex post dovolávat skutečností a pochybení, která v průběhu let stěžovatel akceptoval, či toleroval.

[52] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že zpracovatel územního plánu vycházel z neúplně a v důsledku toho i nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť neověřil právní stav pozemků navrhovatele z toho hlediska, zda k nim nebylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí, resp. stavební povolení (na což bylo možné usuzovat z toho, že na části pozemku p. č. 46/24 se nachází stavba a že oba pozemky jsou připloceny ke stavební parcele č. 195) a zda nejsou součástí zastavěného území s ohledem na jejich souvislost s pozemky zařazenými do zastavěného území. Toto pochybení je plně přičitatelné stěžovateli. Vady procesu pořizování územního plánu se přitom může dovolávat i navrhovatel, který v jeho průběhu neuplatnil námitky, neboť jde o porušení kogentních pravidel procesního charakteru (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 50 odst. 3 téhož zákona ve spojení s § 174 odst. 1 – zjišťování skutečností významných pro ochranu veřejného zájmu, jímž je *implicitně* odůvodněna regulace nepříznivá k právům navrhovatele).

[53] Na tomto místě však musí Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknout, že pochybil, pokud stejnou optikou hmotněprávního posouzení v rámci bodu 4 algoritmu nenahlížel rovněž na pozemek p. č. 67/1; odůvodnění, že se na něm fakticky nenachází žádná stavba (budova), dle Nejvyššího správního soudu neobstojí. Námitku **stěžovatele a)** v tomto směru shledal Nejvyšší správní soud **důvodnou**.

[54] Územní plán, jak již bylo uvedeno, je opatřením směřujícím do budoucna, a je proto normou pro budoucí vývoj oblasti. Určí-li územní plán přitom určité pozemky za zastavitelné, resp. nezastavitelné, nelze toto samo o sobě ještě považovat za zásah do vlastnických práv jejich vlastníků. Jejich vlastnická práva se totiž schválením územního plánu ještě nemění. Na druhé straně ani vlastnictví k nim ještě nedává žádnému z jejich vlastníků subjektivní právo k tomu, aby je zastavěl podle svých představ. Takové právo může vlastník pozemku nabýt teprve aktem příslušného stavebního úřadu (viz např. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, sp. zn. 7 As 57/2007). Z územního rozhodnutí, resp. stavebního povolení, které bylo stěžovateli a) vydáno, jasně vyplývá, že stavba, jakožto celý komplex (hala, skladovací plochy, zpevněné plochy vč. oplocení) byla určena v rámci podnikatelské činnosti stěžovatele a) k „průmyslovému využití“ na tam vymezených pozemcích, pozemek p. č. 67/1 nevyjímaje.

[55] Pokud krajský soud vycházel ze skutečnosti, že na základě vydaného rozhodnutí byla umístěna a následně povolena stavba „*skladová hala, přípojky, terénní úpravy a oplocení Rybníky na pozemcích parc. č. 46/23, parc. č. 46/24, parc. č. 67/1 v katastrálním území Rybníky*“, skutečnost, že fakticky se na pozemku p. č. 67/1 v k. ú. Rybníky nenachází žádná budova, není podstatná. Nepochybné totiž je, že veškeré pozemky jsou součástí jednoho uceleného průmyslového areálu, jehož hospodářská soudržnost je zjevná, stavba byla povolena v zastavitelném území jakožto celek a tak je tedy třeba ji posuzovat. Nelze tvrdit, jakkoli je pravdou, že územní plán, resp. jeho změna nemá žádný vliv na stávající povolenou stavbu (stěžovatel ji nepochybně není povinen odstranit, nebudou-li např. zjištěny takové dodatečné stavební úpravy, které vybočují z povolení), že do budoucna by takové omezení v podobě nové regulace zastavitelných pozemků nikterak neovlivnilo, resp. neomezovalo stěžovatele a) v dalším možném nakládání s pozemkem p. č. 67/1 v k. ú. Rybníky v rámci povolených činností.

[56] Krajský soud tedy dospěl správně k závěru, že stěžovatel b), resp. zpracovatel územního plánu vycházel z neúplně a v důsledku toho i nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť neověřil právní stav pozemků stěžovatele a) z toho hlediska, zda k nim nebylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí a zda nejsou součástí zastavěného území s ohledem na jejich souvislost s pozemky zařazenými do zastavěného území, pročež pro tuto vadu územní plán v rozsahu pozemku p. č. 46/24 zrušil. Pochybil však, když tak, z důvodu výše uvedeného neučinil i v rozsahu pozemku p. č. 67/1 v katastrálním území Rybníky.

pokračování

[57] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost **stěžovatele a)** shledal z důvodu výše uvedeného důvodnou, pročež rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že pro tuto vytýkanou vadu měl opatření obecné povahy v rozsahu pozemku p. č. 67/1 v k. ú. Rybníky zrušit již krajský soud, přičemž tak neučinil, rozhodl Nejvyšší správní soud souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. tak, jak je uvedeno ve výroku III tohoto rozsudku.

[58] Kasační stížnost **stěžovatele b)** neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou v žádné z námitek mířících k meritu věci; důvodné neshledal ani námitky stran nepřiznání náhrady nákladů řízení před krajským soudem; žádný důvod, pročež by bylo možno přiznání náhrady nákladů řízení, které skončilo dílčím úspěchem stěžovatele a), stěžovateli b) ospravedlnit, Nejvyšší správní soud neshledal. Skutečnost, že stěžovatel b) projednával návrh územního plánu několik let, ale ani to, že vynaložil značné s tím spojené náklady, zcela zjevně nemůže odůvodnit účelné vynaložení nákladů na soudní řízení. Nicméně s ohledem na výsledek řízení před Nejvyšším správním soudem je tato námitka irelevantní, neboť výrok III rozsudku krajského soudu musí být v každém případě zrušen.

[59] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl v soudním řízení s konečnou platností, přísluší mu rovněž rozhodnout o celkových nákladech soudních řízení, a to dle konečného výsledku řízení; v něm byl stěžovatel a) plně úspěšný. Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovateli a) je povinen stěžovatel b) uhradit na nákladech řízení částku 14 800 Kč a to do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud přiznal stěžovateli a) náhradu nákladů řízení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za tři úkony právní služby ve výši 3100 Kč [převzetí zastoupení, podání návrhu před krajským soudem a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, v návaznosti na § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], k čemuž připočetl paušální náhradu 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Dále tvoří náhradu nákladů řízení zaplacené soudní poplatky v celkové výši 10 000 Kč; celkem tedy je povinen stěžovatel b) uhradit stěžovateli a) k rukám jeho zástupce na celkových nákladech soudních řízení částku 20 200 Kč.

[60] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 12s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Soud v daném řízení žádné z osob zúčastněných na řízení neuložil jakoukoliv povinnost, osoby zúčastněné na řízení nenavrhly, aby jim soud náhradu nákladů řízení přiznal. Soud proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2022

L. S.

JUDr. Lenka Matyášová v. r.
předsedkyně senátu